

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 24. novembrī*

Apvienotās lietas C-468/10 un C-469/10

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Spānija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2010. gada 15. jūlijā un kas Tiesā reģistrēti 2010. gada 28. septembrī, tiesvedībās

Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)
(C-468/10),

Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD) (C-469/10)

pret

Administración del Estado,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

piedaloties

Unión General de Trabajadores (UGT) (C-468/10 un C-469/10),

Telefónica de España SAU (C-468/10),

France Telecom España SA (C-468/10 un C-469/10),

Telefónica Móviles de España SAU (C-469/10),

Vodafone España SA (C-469/10),

Asociación de Usuarios de la Comunicación (C-469/10).

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 15. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)* vārdā — K. Alonso Martiness [*C. Alonso Martínez*] un A. Kreuss Karerass [*A. Creus Carreras*], *abogados*,

— *Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD)* vārdā — R. Garsija del Poijo Viskaja [*R. García del Poyo Vizcaya*] un A. Serano Peress [*Á. Serrano Pérez*], *abogados*,

— Spānijas valdības vārdā — M. Munjoss Peress [*M. Muñoz Pérez*], pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā — I. Martinesa del Perala [*I. Martínez del Peral*] un B. Martenčuks [*B. Martenczuk*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 7. panta f) punktu Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvā 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.).
- ² Šie lūgumi tika iesniegti saistībā ar tiesvedībām starp *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito* (turpmāk tekstā — “ASNEF”) un *Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo* (turpmāk tekstā — “FECEMD”) pret *Administración del Estado* [Spānijas valdību].

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 95/46

- 3 Direktīvas 95/46 preambulas 7., 8. un 10. apsvērumi ir izteikti šādā redakcijā:

“(7) tā kā atšķirība personas tiesību un brīvību, jo īpaši tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, aizsardzības līmeņos attiecībā uz dalībvalstīs sniegto personas datu apstrādi var aizkavēt šo datu pārsūtīšanu no vienas dalībvalsts teritorijas uz otru; tā kā šī atšķirība tādēļ var radīt šķērslī, lai iesaistītos virknē ekonomisku darbību Kopienas līmenī, var radīt konkurences traucējumus un kavēt iestādes to pienākumu izpildē, kas paredzēti Kopienas tiesību aktos; tā kā šo atšķirību aizsardzības līmeņos ir radījusi valstu normatīvo un administratīvo aktu lielā dažādība;

(8) tā kā, lai likvidētu šķēršļus personu datu plūsmām, personas tiesību un brīvību aizsardzības līmenim attiecībā uz šādu datu apstrādi jābūt visās dalībvalstīs vienādam; tā kā šis mērķis ir būtiski svarīgs iekšējam tirgum, bet to nevar sasniegt dalībvalstīs vienas pašas, jo sevišķi, ņemot vērā starp attiecīgajiem likumiem

dalībvalstīs pašlaik esošo atšķirību mērogu un vajadzību koordinēt dalībvalstu likumus, lai nodrošinātu, ka personas datu plūsmu pāri robežai konsekventi reglamentē atbilstība iekšējā tirgus mērķim [..]; tā kā tādēļ ir vajadzīga Kopienas rīcība šo likumu tuvināšanai;

[..]

(10) tā kā valstu likumu par personas datu apstrādi mērķis ir aizsargāt pamattiesības un brīvības, īpaši privātās dzīves neaizskaramības tiesības, ko atzīst gan Eiropas Konvencijas par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību [parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā — “ECPAK”)] 8. pants, gan Kopienas tiesību vispārīgie principi; tā kā šā iemesla dēļ valstu likumu tuvināšanas rezultāts nedrīkst būt jebkādas to sniegtās aizsardzības samazinājums, bet gan tieši pretēji, tiem jācenšas nodrošināt Kopienā augstu aizsardzības līmeni”.

4 Šīs direktīvas 1. pants ar nosaukumu “Direktīvas mērķis” ir formulēts šādi:

“1. Saskaņā ar šo direktīvu dalībvalstis aizsargā fizisku personu pamattiesības un brīvības un jo īpaši viņu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību attiecībā uz personas datu apstrādi.

2. Dalībvalstis neierobežo un neaizliedz personas datu brīvu plūsmu starp dalībvalstīm, pamatojoties uz 1. punktā paredzēto aizsardzību.”

5 Šīs pašas direktīvas 5. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis saskaņā ar šīs nodaļas noteikumiem precīzāk nosaka apstākļus, kādos personas datu apstrāde ir likumīga.”

6 Direktīvas 95/46 7. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz to, ka personas datus var apstrādāt tikai, ja:

a) datu subjekts nepārprotami devis savu piekrišanu;

vai

[..]

f) apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu.”

7 Šīs direktīvas 13. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu 6. panta 1. punktā, 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. pantā un 21. pantā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums:

- a) valsts drošībai;
- b) aizsardzībai;
- c) sabiedrības drošībai;
- d) kriminālsodāmu noziedzīgu nodarījumu vai reglamentētu profesiju ētikas pārkāpumu profilaksei, izziņai, atklāšanai un kriminālvajāšanai;
- e) dalībvalsts vai Eiropas Savienības svarīgās ekonomiskās vai finansiālās interesēs, ieskaitot monetāros, budžeta un nodokļu jautājumus;
- f) ar oficiālo pilnvaru realizāciju c), d) un e) punktā minētajos gadījumos pat laiku pa laikam saistītajai uzraudzībai, pārbaudei un reglamentējošām funkcijām;

g) datu subjekta aizsardzībai vai citu personu tiesību un brīvību aizsardzībai.”

Valsts tiesības

Pamatlikums 15/1999

- 8 Ar Pamatlikumu 15/1999 par personas datu aizsardzību (1999. gada 14. decembra BOE Nr. 298, 43088. lpp.) Direktīvu 95/46 transponē Spānijas tiesībās.
- 9 Pamatlikuma 15/1999 3. panta j) punktā “publiski pieejamie avoti” ietverti plašā un pilnīgā sarakstā, kas ir šāds:

“[...] kartotēkas, ar kurām ikviens var iepazīties bez ierobežojumiem vai citām prasībām, izņemot atlīdzības samaksu vajadzības gadījumā. Publiski pieejamo avotu statuss ir vienīgi vēlēšanu sarakstu kopijām, telefona abonentu sarakstiem, ievērojot nosacījumus, kas paredzēti to īpašajā regulējumā, un profesionālo grupu locekļu sarakstiem, kuros iekļauti tikai dati par vārdu, uzvārdu, titulu, profesiju, darbības veidu, akadēmisko grādu, adresi un norādi uz viņu līdzdalību grupā. Tāpat par publiski pieejamiem avotiem ir atzīstami oficiālās avīzes un vēstneši, kā arī plašsaziņas līdzekļi.”

- 10 Pamatlikuma 15/1999 6. panta 1. punktā ir noteikts, ka datu apstrādi var veikt tad, ja datu subjekts ir devis tam nepārprotamu piekrišanu, izņemot gadījumus, kad likumā ir paredzēts citādi. Šī likuma 6. panta 2. punkta beigu daļā ir noteikts, ka piekrišana nav vajadzīga tostarp tad, “ja dati ir ietverti publiski pieejamos avotos un ja to apstrāde ir nepieciešama, lai sekmētu leģitīmas intereses, ko tiecas sasniegt par kartotēku atbildīgā persona vai trešā persona, kurai dara zināmus datus, ar nosacījumu, ka netiek pārkāptas datu subjekta pamattiesības un pamatbrīvības.”
- 11 Pamatlikuma 15/1999 11. panta 1. punktā ir atgādināta vajadzība iegūt datu subjekta piekrišanu, lai personas datus varētu paziņot trešām personām — nosacījums, kas tomēr nav uzskatāms par nepieciešamu saskaņā ar šī panta 2. punktu, proti, ja runa ir par datiem, kas ietverti publiski pieejamos avotos.

Karaļa dekrēts 1720/2007

- 12 Spānijas valdība īstenoja Pamatlikumu 15/1999 ar Karaļa dekrētu 1720/2007 (2008. gada 19. janvāra *BOE* Nr. 17, 4103. lpp.).
- 13 Karaļa dekrēta 1720/2007 10. panta 1. punktā ir noteikts, ka personas datu apstrāde un nodošana ir atļauta, ja datu subjekts tam ir iepriekš devis piekrišanu.

14 Tomēr Karaļa dekrēta 1720/2007 10. panta 2. punktā ir noteikts:

“[...] personas datu apstrādi vai nodošanu var veikt bez datu subjekta piekrišanas, ja:

a) to atļauj tiesību norma, kurai ir likuma spēks, vai Kopienų tiesību norma un it īpaši šādos gadījumos:

— apstrāde vai nodošana tiek veikta, lai sekmētu par apstrādi atbildīgās personas vai saņēmējas personas, uz kuru attiecas šīs normas, leģitīmas intereses ar nosacījumu, ka priekšroka nav dodama [1999. gada] 13. decembra Pamatlikuma 15/1999 1. pantā paredzēto datu subjektu interesēm vai pamattiesībām un pamatbrīvībām;

— datu apstrāde vai nodošana ir nepieciešama, lai veiktu uzdevumu, kas ar kādu no šīm tiesību normām ir uzticēts par apstrādi atbildīgajai personai;

b) dati, kas ir apstrādes vai nodošanas priekšmets, ir ietverti publiski pieejamos avotos, un par kartotēku atbildīgajai personai vai trešajai personai, kurai šie dati tiek paziņoti, ir leģitīma interese, kas attaisno to apstrādi vai to paziņošanu, ar nosacījumu, ka ar to netiek nelabvēlīgi ietekmētas datu subjekta pamattiesības un pamatbrīvības.

Tomēr valsts pārvaldes iestādes var saskaņā ar šo punktu paziņot datus, kas iegūti no publiski pieejamiem avotiem, par privātām kartotekām atbildīgajām personām tikai tad, ja tām tas ir atļauts ar tiesību normu, kurai ir likuma spēks.”

Pamata tiesvedības un prejudiciālie jautājumi

- 15 *ASNEF*, no vienas puses, un *FECEMD*, no otras puses, iesniedza administratīvu prasību par vairākiem Karaļa dekrēta 1720/2007 pantiem.
- 16 Starp apstrīdētajām tiesību normām ir minētā dekrēta 10. panta 2. punkta a) apakšpunkta pirmais ievilkums un b) apakšpunkta pirmā daļa, kurus *ASNEF* un *FECEMD* uzskata par tādiem, kas pārkāpj Direktīvas 95/46 7. panta f) punktu.
- 17 It īpaši *ASNEF* un *FECEMD* uzskata, ka Spānijas tiesībās nosacījumam, kas saistīts ar leģitīmām interesēm kā priekšnosacījumu datu apstrādei bez datu subjekta piekrišanas, ir pievienots nosacījums, kas nepastāv Direktīvā 95/46, proti, lai dati būtu ietverti publiski pieejamos avotos.
- 18 *Tribunal Supremo* uzskata, ka attiecīgi *ASNEF* un *FECEMD* iesniegto prasību pamatotība lielā mērā ir atkarīga no Tiesas sniegtās Direktīvas 95/46 7. panta f) punkta interpretācijas. Tā precizē, ka, ja Tiesa uzskatītu, ka dalībvalstis nevar pievienot papildu nosacījumus šajā tiesību normā jau paredzētajiem nosacījumiem un ka minētajai tiesību normai ir atzīstama tieša iedarbība, Karaļa dekrēta 1720/2007 10. panta 2. punkta b) apakšpunkts būtu jāatceļ.
- 19 *Tribunal Supremo* paskaidro, ka situācijā, kad nav datu subjekta piekrišanas, lai atļautu šī datu subjekta personas datu apstrādi, ko nepieciešams veikt, īstenojot par šo apstrādi atbildīgās personas vai tādu trešo personu leģitīmās intereses, kuriem šie dati tiek paziņoti, Spānijas tiesībās papildus attiecīgās personas pamattiesību un pamatbrīvību

ievērošanai ir paredzēts, ka minētie dati ir iekļauti Pamatlikuma 15/1999 3. panta j) punktā norādītajās kartotēkās. Šajā ziņā tā uzskata, ka šis likums un Karaļa dekrets 1720/2007 ierobežo Direktīvas 95/46 7. panta f) punkta piemērojamību.

- 20 Kā uzskata *Tribunal Supremo*, šis ierobežojums ir šķērslis personas datu brīvai aprītei, kas ir saderīgi ar Direktīvu 95/46 tikai tad, ja to pieprasa datu subjektam piemītošās intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības. Tā no minētā secina, ka vienīgā iespēja izvairīties no pretrunām starp šo direktīvu un Spānijas tiesībām būtu uzskatīt, ka tādu personas datu brīva aprīte, kas atrodas citās kartotēkās, nevis Pamatlikuma 15/1999 3. panta j) punktā minētajās, aizskar datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības.
- 21 Tomēr *Tribunal Supremo* jautā, vai šāda interpretācija atbilst Savienības likumdevēja gribai.
- 22 Šādos apstākļos, uzskatot, ka abu tajā iesniegto lietu atrisināšana ir atkarīga no Savienības tiesību normu interpretācijas, *Tribunal Supremo* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus, kas abās minētajās lietās ir formulēti identiski:

“1) Vai Direktīvas 95/46[...] 7. panta f) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav pieļauts valsts tiesiskais regulējums, ar kuru, lai atļautu datu subjekta personas datu apstrādi, kas nepieciešama, lai īstenotu atbildīgās personas vai trešo personu,

kurām šie dati tiek paziņoti, leģitīmās intereses, gadījumā, ja datu subjekts nav devis savu piekrišanu, papildus datu subjekta pamattiesību un pamatbrīvību ievērošanai tiek prasīts, lai dati būtu ietverti publiski pieejamos avotos?

2) Vai [minētais] [...] 7. panta f) punkts atbilst Tiesas judikatūrā paredzētajiem nosacījumiem, lai tiktu atzīts, ka tam ir tieša iedarbība?”

²³ Ar Tiesas priekšsēdētāja 2010. gada 26. oktobra rīkojumu lietas C-468/10 un C-469/10 rakstveida, mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

²⁴ Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 95/46 7. panta f) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, ar kuru, lai atļautu datu subjekta personas datu apstrādi, kas nepieciešama, lai īstenotu atbildīgās personas vai trešo personu, kurām šie dati tiek paziņoti, leģitīmās intereses, gadījumā, ja datu subjekts nav devis savu piekrišanu, papildus datu subjekta pamattiesību un pamatbrīvību ievērošanai tiek prasīts, lai dati būtu ietverti publiski pieejamos avotos.

- 25 Ar Direktīvas 95/46 1. pantu dalībvalstīm ir uzlikts pienākums aizsargāt fizisku personu brīvības un pamattiesības, it īpaši viņu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību saistībā ar personas datu apstrādi (šajā ziņā skat. 2008. gada 16. decembra spriedumu lietā C-524/06 *Huber*, Krājums, I-9705. lpp., 47. punkts).
- 26 Saskaņā ar Direktīvas 95/46 II nodaļa ar nosaukumu Vispārīgi noteikumi par personas datu apstrādes likumību tiesību normām jebkādai personas datu apstrādei, izņemot šīs direktīvas 13. pantā pieļautās atkāpes, pirmkārt, ir jāatbilst minētās direktīvas 6. pantā minētajiem principiem par datu kvalitāti un, otrkārt, vienam no sešiem šīs pašas direktīvas 7. pantā uzskaitītajiem kritērijiem datu apstrādes atzišanai par likumīgu (šajā ziņā skat. 2003. gada 20. maija spriedumu apvienotajās lietās C-465/00, C-138/01 un C-139/01 *Österreichischer Rundfunk u.c., Recueil*, I-4989. lpp., 65. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Huber*, 48. punkts).
- 27 No Direktīvas 95/46 preambulas 7. apsvēruma izriet, ka iekšējā tirgus izveidi un darbību var būtiski ietekmēt atšķirības starp piemērojamām valsts sistēmām personas datu apstrādei (skat. 2003. gada 6. novembra spriedumu lietā C-101/01 *Lindqvist, Recueil*, I-12971. lpp., 79. punkts).
- 28 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka ar Direktīvu 95/46, kā tostarp izriet no tās preambulas 8. apsvēruma, ir paredzēts visās dalībvalstīs nodrošināt vienādu personu tiesību un brīvību aizsardzību saistībā ar personas datu apstrādi. Tās preambulas 10. apsvērumā ir piebilsts, ka attiecīgajā jomā piemērojamo valstu tiesību aktu tuvināšana nedrīkst vājināt to sniegto aizsardzību, bet tai, tieši pretēji, jācenšas nodrošināt augstu aizsardzības līmeni Savienībā (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Lindqvist*, 95. punkts, un lietā *Huber*, 50. punkts).

- 29 Tādējādi ir ticis nospriests, ka minēto valsts tiesību aktu saskaņošana nav tikai minimāla, bet tai ir jābūt tādai saskaņošanai, kas faktiski ir pilnīga. No šī skatupunkta Direktīvas 95/46 mērķis ir veicināt personas datu brīvu apriti, vienlaikus nodrošinot šādu datu īpašnieku tiesību un interešu augsta līmeņa aizsardzību (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindqvist*, 96. punkts).
- 30 Tādējādi no mērķa nodrošināt vienādu aizsardzības līmeni visās dalībvalstīs izriet, ka Direktīvas 95/46 7. pants paredz plašu un pilnīgu tādu situāciju sarakstu, kurās var uzskatīt, ka ir notikusi likumīga personas datu apstrāde.
- 31 Šādu interpretāciju pamato Direktīvas 95/46 7. pantā ietvertais nosacījums “var apstrādāt tikai, ja” un saiklis “vai”, kas apstiprina šajā pantā ietvertā saraksta plašo un pilnīgo raksturu.
- 32 No tā izriet, ka dalībvalstis nedrīkst ne pievienot Direktīvas 95/46 7. pantam jaunus kritērijus, kas attiektos uz likumīgu personas datu apstrādi, ne arī paredzēt papildu prasības, kas mainītu kāda no šajā pantā ietvertu sešu kritēriju piemērošanu.
- 33 Iepriekš izklāstīto interpretāciju neietekmē Direktīvas 95/46 5. pants. Ar šo pantu dalībvalstīm tikai tiek ļauts precizēt, šīs direktīvas II sadaļas ietvaros un daļēji saskaņā ar tās 7. pantu, nosacījumus, saskaņā ar kuriem personas datu apstrāde ir likumīga.

- 34 Rīcības brīvību, kāda dalībvalstīm ir saskaņā ar minēto 5. pantu, tādējādi var izmantot tikai saskaņā ar Direktīvas 95/46 izvirzīto mērķi, proti, saglabāt līdzsvaru starp personas datu brīvu apriti un privātās dzīves aizsardzību (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindqvist*, 97. punkts).
- 35 Direktīva 95/46 ietver noteikumus, kuriem ir raksturīga zināma elastība, daudzos gadījumos ļaujot dalībvalstīm izstrādāt detaļas vai izvēlēties kādu no vairākām iespējām (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindqvist*, 83. punkts). Ir svarīgi arī nošķirt valsts tiesību aktus, kuros ir paredzētas papildu prasības, ar kurām groza Direktīvas 95/46 7. pantā paredzēta kritērija piemērošanu, no vienas puses, un tādus valsts tiesību aktus, kuros vienkārši ir paredzēta kāda no šo kritēriju precizēšana, no otras puses. Pirmā veida valsts tiesību akti ir aizliegti. Tikai situācijā, kad pastāv otrā veida valsts tiesību akti, atbilstoši Direktīvas 95/46 5. pantam dalībvalstīm ir rīcības brīvība.
- 36 No tā izriet, ka saskaņā ar Direktīvas 95/46 5. pantu dalībvalstis vairs nedrīkst noteikt papildu kritērijus personas datu apstrādes likumīgumam, kā tikai tos, kas ietverti šīs direktīvas 7. pantā, kā arī tās nedrīkst, nosakot papildu prasības, grozīt 7. pantā paredzētos sešus kritērijus.
- 37 Šajā gadījumā Direktīvas 95/46 7. panta f) punktā ir paredzēts, ka personas datu apstrāde ir likumīga, ja “apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorerē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu”.

- 38 Minētajā 7. panta f) punktā ir paredzēti divi nosacījumi, kas vienlaicīgi jāizpilda, lai personas datu apstrāde būtu likumīga, proti, pirmkārt, ka datu apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai un, otrkārt, ka priekšroka nav dodama datu subjekta pamattiesībām un pamatbrīvībām.
- 39 No tā izriet, ka attiecībā uz personas datu apstrādi Direktīvas 95/46 7. panta f) punkts liedz jebkādu valsts tiesiskā regulējuma pastāvēšanu, ar kuru gadījumā, ja nav attiecīgās personas piekrišanas, papildus diviem vienlaicīgi izpildāmajiem nosacījumiem, kas minēti iepriekšējā punktā, paredz papildu prasības.
- 40 Tomēr ir jāņem vērā tas, ka attiecībā uz otro no minētajiem nosacījumiem ir nepieciešams izvērtēt tiesības un intereses, kas pastāv attiecīgajā gadījumā un faktiski ir atkarīgas no attiecīgās situācijas konkrētiem apstākļiem, un situācijā, kad personai vai iestādei, kas veic salīdzināšanu, ir jāņem vērā attiecīgās personas tiesību, kas izriet no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā — “Harta”) 7. un 8. panta, nozīmīgums.
- 41 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Hartas 8. panta 1. punktā ir noteikts, ka “ikvienai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību”. Šīs pamattiesības ir cieši saistītas ar tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību, kas paredzētas šīs pašas hartas 7. pantā (2010. gada 9. novembra spriedums apvienotajās lietās C-92/09 C-93/09 *Volker und Markus Schecke un Eifert*, Krājums, I-11063. lpp., 47. punkts).
- 42 Saskaņā ar Tiesas judikatūru tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību attiecībā uz personas datu apstrādi, kas atzītas Hartas 7. un 8. pantā, attiecas uz visu informāciju, kas skar identificētu vai identificējamu fizisku personu (iepriekš minētais spriedums

apvienotajās lietās *Volker und Markus Schecke un Eifert*, 52. punkts). Tomēr no Hartas 8. panta 2. punkta un 52. panta 1. punkta izriet, ka, pastāvot noteiktiem apstākļiem, šīs tiesības var ierobežot.

- 43 Turklāt dalībvalstīm, transponējot Direktīvu 95/46, ir jānodrošina, ka tās balstīsies uz tādu direktīvas interpretāciju, kas tām ļaus nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp dažādām pamattiesībām un pamatbrīvībām, ko paredzēts aizsargāt Savienības tiesību ietvaros (pēc analogijas skat. 2008. gada 29. janvāra spriedumu lietā *C-275/06 Promusicae, Recueil*, I-271. lpp., 68. punkts).
- 44 Attiecībā uz nepieciešamo izvērtējumu atbilstoši Direktīvas 95/46 7. panta f) punktam ir iespējams ņemt vērā, ka minētās datu apstrādes izraisīta attiecīgās personas pamattiesību pārkāpuma smagums var atšķirties atkarībā no tā, vai attiecīgie dati jau ir vai vēl nav ietverti publiski pieejamos avotos.
- 45 Atšķirība starp datu apstrādi, kas atrodas publiski pieejamos avotos un avotos, kas nav publiski pieejami, ietver to, ka informācija par attiecīgās personas privāto dzīvi turpmāk būs zināma par apstrādi atbildīgajai personai un attiecīgajā gadījumā trešajām personām, kurām dati tiek atklāti. Šis būtiskais attiecīgās personas tiesību, kas ietvertas Hartas 7. un 8. pantā, pārkāpums ir jāņem vērā pēc tā patiesās vērtības, līdzsvarojot to ar personas, kura ir atbildīga par datu apstrādi vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanu.

- 46 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka nekas neliedz dalībvalstīm, īstenojot Direktīvas 95/46 5. pantā ietverto rīcības brīvību, noteikt izvērtēšanas pamatprincipus.
- 47 Tomēr par precizējumu minētā 5. panta izpratnē vairs nav runa, ja ar valsts tiesisko regulējumu tiek izslēgta iespēja apstrādāt atsevišķas personu datu apstrādes kategorijas, attiecībā uz šīm kategorijām noteikti paredzot rezultātu, kas tiks sasniegts, izvērtējot tiesības un intereses, nepieļaujot savādāka rezultāta iespējamību, ņemot vērā atsevišķa gadījuma īpašos apstākļus.
- 48 Tādējādi, neskarot Direktīvas 95/46 8. pantu attiecībā uz īpašu kategoriju datu apstrādi, kas netiek izskatīts pamattiesvedībā, šīs direktīvas 7. panta f) punktam ir pretrunā tas, ka dalībvalsts kategoriski un vispārīgi izslēdz iespēju, ka atsevišķu kategoriju personas dati var tikt apstrādāti, neļaujot konkrētajā gadījumā izvērtēt attiecīgās pretstatītās tiesības un intereses.
- 49 Ņemot vērā šos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 95/46 7. panta f) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, ar kuru gadījumā, ja nav attiecīgās personas piekrišanas, un lai atļautu šo personas datu apstrādi, kura ir vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, papildus attiecīgās personas pamattiesību un pamatbrīvību ievērošanai tiek pieprasīts, lai šie dati atrastos publiski pieejamos avotos, tādējādi kategoriski un vispārīgi izslēdzot tādu datu apstrādes iespējamību, kuri neatrodas publiski pieejamos avotos.

Par otro jautājumu

- 50 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 95/46 7. panta f) punktam ir tieša iedarbība.
- 51 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai visos gadījumos, kad direktīvas normas no to satura viedokļa šķiet esam beznosacījuma un pietiekoši precīzas, privātpersonas var uz tām atsaukties valsts tiesās, vērstoties pret valsti, kā arī tad, ja valsts noteiktajos termiņos direktīvu nav transponējusi valsts tiesībās vai ja tā to transponējusi nepareizi (skat. 2011. gada 3. marta spriedumu lietā *C-203/10 Auto Nikolovi*, Krājums, I-1083. lpp., 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Ir jākonstatē, ka Direktīvas 95/46 7. panta f) punkta noteikumi ir tik precīzi, ka indivīds var uz tiem atsaukties un valsts tiesas var tos piemērot. Turklāt, ja Direktīva 95/46 neapstrīdami dod dalībvalstīm lielāku vai mazāku rīcības brīvību atsevišķu šo tiesību normu transponēšanai, minētais 7. panta f) punkts pats par sevi rada bezierunu pienākumu (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c., 100. punkts).
- 53 Tas, ka Direktīvas 95/46 7. panta f) punktā ir izmantota frāze “tikai, ja”, pats par sevi neietekmē šīs tiesību normas beznosacījuma raksturu minētās judikatūras izpratnē.

- 54 Tādējādi šīs frāzes mērķis ir noteikt vienu no diviem kumulatīvajiem elementiem, kas ir paredzēti Direktīvas 95/46 7. panta f) punktā, no kuriem ir atkarīga iespēja apstrādāt personas datus bez datu subjekta piekrišanas. Tā kā šis elements ir noteikts, tas neatņem 7. panta f) punktam tā precīzo un beznosacījuma raksturu.
- 55 Tāpēc uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 95/46 7. panta f) punktam ir tieša iedarbība.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 56 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospiež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti 7. panta f) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, ar kuru gadījumā, ja nav attiecīgās personas piekrišanas, un lai atļautu šo personas datu apstrādi, kura ir vajadzīga personas**

datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, papildus attiecīgās personas pamattiesību un pamatbrīvību ievērošanai tiek pieprasīts, lai šie dati atrastos publiski pieejamos avotos, tādējādi kategoriski un vispārīgi izslēdzot tādu datu apstrādes iespējamību, kuri neatrodas publiski pieejamos avotos;

2) Direktīvas 95/46 7. panta f) punktam ir tieša iedarbība.

[Paraksti]